

พระสมเด็จ วัดระฆัง

ดวชมลพับลิชชิ่ง

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

จักรพรรดิ สมัยรัตนโกสินทร์

พระสมเด็จจิตรระหงษ์

คำนำผู้แต่ง

เป็นระยะเวลากว่า ๑๕๐ ปีแล้ว ที่เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ได้ละสังขารมรณภาพลง แต่คุณงามความดีที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ได้ฝากเอาไว้ในแผ่นดินสยามประเทศนั้น หาได้เสื่อมสลายจางหายไปพร้อมกับกาลเวลาไม่ ตรงกันข้ามยิ่งกาลเวลาผ่านไปนานเท่าใด ก็ยิ่งได้รับการยกย่องเชิดชูและกล่าวถึงมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็น พระจริยวัตร, พระอัจฉริยภาพ และ พระสุนทรียภาพในแบบฉบับของท่าน ที่ไม่มีใครเหมือน จึงทำให้มีเรื่องราวเล่าขานต่าง ๆ นานา ที่ค่อนข้างแปลกพิสดารปนความตลกเกี่ยวกับตัวของท่านอย่างมากมาย ซึ่งก็เป็นที่มีนงของผู้คนทั้งหลายไปตามๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของวัตถุมงคลที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ได้จัดสร้างขึ้นนั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ได้รับการสนใจจากผู้คนทั่วไป เป็นระยะเวลายาวนานร่วม ๒ ศตวรรษ มาแล้ว

“พระสมเด็จวัดระฆังฯ” หนึ่งในวัตถุมงคลที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ได้จัดสร้างขึ้นนั้น เป็นวัตถุมงคลที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการบรรดาวัตถุมงคลทั่วฟ้าเมืองไทย กลายเป็นวัตถุล้ำค่าที่ผู้คนต่างปรารถนาที่จะมีไว้ครอบครอง เพื่อสักการบูชา และด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้พระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่เป็นของปลอมนั้น มีอยู่เป็นจำนวนมากในปัจจุบัน แต่เรื่องนี้ก็ยังไม่ใช่ว่าปัญหาใหญ่อะไร (เพราะ “พระปลอม” ก็เป็นวัตถุที่เปรียบเหมือนสัญลักษณ์แทน “พระพุทธรูป” เช่นเดียวกับภาพถ่ายของอริยสงฆ์ หรือพระพุทธรูป ฯลฯ ที่ไม่ผ่านการปลุกเสก ดังนั้นแม้ว่าพระสมเด็จเหล่านั้นจะเป็นของปลอม ก็ยังคงเป็น “ของสูง” ที่พุทธศาสนิกชนอย่างเราๆ ควรสักการบูชา หรือเก็บรักษาไว้ ไม่ควร “ทำลาย” ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม) เมื่อเทียบกับเรื่องที่ว่าพระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่เป็น “ของแท้” ซึ่งก็มีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยเช่นกันนั้น กลับถูกผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าเป็น “พระปลอม” ไป (ด้วยเหตุผลทางด้าน “พาณิชย์” ของคนบางกลุ่ม) จึงทำให้พระสมเด็จวัดระฆังฯ (ของแท้) ถูกมองข้าม ถูกทำลาย ฯลฯ เสียหายไปไม่น้อย ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญกว่าปัญหาเรื่องพระปลอมมากนัก ดังนั้นผู้เขียนจึงได้พยายามรวบรวมข้อมูลต่างๆ ของพระสมเด็จวัดระฆังฯ อยู่นาน เพื่อนำมาเขียนเป็นหนังสือเล่มนี้ แต่ก็พบเจอกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องขององค์พระที่จะนำภาพมาประกอบในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนต้องพบเจอกับอุปสรรคอยู่ไม่น้อยทีเดียว

หลายปีมานี้ผู้เขียนเองได้มีโอกาสพบปะพูดคุย กับบุคคลผู้ที่นิยมพระเครื่องและวัตถุมงคลหลายคนด้วยกัน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็จะไม่ค่อยมีพระสมเด็จวัดระฆังฯ ไว้ในครอบครองกันนัก บางท่านที่มีไว้ก็มีจำนวนเพียงไม่กี่องค์ แต่เมื่อไม่นานมานี้เอง ผู้เขียนก็ได้พบกับความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่นึกไม่ฝันว่าคนใกล้ชิด (ผู้หลักผู้ใหญ่) ที่ผู้เขียนได้เคารพนับถือ (ใน “ความลุ่มลึก ลึกล้ำ” ทางด้าน “ดนตรี” “สุนทรียศาสตร์” และ “วิถีแห่งศิลป์” ที่น้อยคนนักจะสามารถเข้าใจได้) ท่านหนึ่ง จะเป็นผู้มีวิสาสนาสูงส่ง มีพระสมเด็จวัดระฆังฯ (ซึ่งเป็นพระแท้) ไว้สักการบูชาไม่ต่ำกว่า “๒๐๐ องค์” จึงทำให้งานเขียนเล่มนี้ของ

ผู้เขียนผ่านพ้นปัญหาอุปสรรคเรื่องขององค์พระที่จะนำภาพมาประกอบในหนังสือไปได้ด้วยดี เพราะผู้ใหญ่ท่านนี้ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์แก่ผู้เขียนในการนำภาพพระสมเด็จจวัดระฆังฯ ของท่านมาใช้ประกอบในหนังสือเล่มนี้จำนวน ๕๑ องค์ด้วยกัน

โดยเนื้อหาและรายละเอียดต่างๆ ของพระสมเด็จจวัดระฆังฯ ที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้นั้น อาจจะมี ความแตกต่างออกไปจากหนังสือเรื่องพระสมเด็จจวัดระฆังฯ เล่มอื่นๆ (ที่มีอยู่ในท้องตลาดขณะนี้) อยู่พอสมควร ซึ่งนั้นก็ด้วยเพราะวัตถุประสงค์หลักของหนังสือเล่มนี้คือ ไม่ต้องการให้พระสมเด็จจวัดระฆังฯ (ของแท้) ถูกมองข้าม หรือถูกทำลาย มากไปกว่านี้

หากเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ มีส่วนหนึ่งส่วนใดผิดพลาดหรือบกพร่องประการใด ไม่ว่าความผิดพลาดนั้นจะเกิดขึ้นด้วยสาเหตุใดๆ ก็ตาม ผู้เขียนก็ขออน้อมรับความผิดพลาดนั้นไว้ด้วยใจ และกราบขออภัยท่านผู้อ่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ชจรพรรณ สวณฉลาด

สารบัญ

	หน้า
พระคาถาชินบัญชรและ พระคาถาบูชาสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)	๑๐
บอกกล่าว	๑๔
วิเคราะห์ดวงพระชะตา	๑๕
- ดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)	๑๕
วิเคราะห์พระสมเด็จฯ	๒๒
- เรื่องของ “เส้นบังคับพิมพ์”	๒๓
- การเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของเนื้อพระ	๒๖
เกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก “วรรณะ” ขององค์พระ	๓๗
- วรรณะของพระสมเด็จวัดระฆังฯ	๓๘
- วรรณะที่ ๑. Classic	๓๙
- วรรณะที่ ๒. Creamy	๔๑
- วรรณะที่ ๓. Gold Sand	๔๓
- วรรณะที่ ๔. Masterpiece	๔๕
- วรรณะที่ ๕. Miracle	๔๗
- วรรณะที่ ๖. Premium	๕๐
- วรรณะที่ ๗. Romantic	๕๒
- วรรณะที่ ๘. Royal	๕๓
- วรรณะที่ ๙. Special	๕๕
- วรรณะที่ ๑๐. Supreme	๕๖
- วรรณะที่ ๑๑. Wonderful	๕๘
พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ แม่พิมพ์ต่างๆ	๖๐
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม A	๖๓
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม A แม่พิมพ์ที่ ๑.	๖๔
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม A แม่พิมพ์ที่ ๒.	๖๘
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม A แม่พิมพ์ที่ ๓.	๗๔
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม A แม่พิมพ์ที่ ๔.	๗๘
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม A แม่พิมพ์ที่ ๕.	๘๒
- พระสมเด็จวัดระฆังฯ พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม B	๘๖

- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม D แม่พิมพ์ที่ ๗.	๒๑๔
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม D แม่พิมพ์ที่ ๘.	๒๑๘
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม E	๒๒๒
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม E แม่พิมพ์ที่ ๑.	๒๒๔
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม E แม่พิมพ์ที่ ๒.	๒๒๘
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม F	๒๓๒
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม F แม่พิมพ์ที่ ๑.	๒๓๔
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม F แม่พิมพ์ที่ ๒.	๒๓๘
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม F แม่พิมพ์ที่ ๓.	๒๔๒
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G	๒๔๖
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G แม่พิมพ์ที่ ๑.	๒๔๘
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G แม่พิมพ์ที่ ๒.	๒๕๒
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G แม่พิมพ์ที่ ๓.	๒๕๖
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G แม่พิมพ์ที่ ๔.	๒๖๐
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G แม่พิมพ์ที่ ๕.	๒๖๔
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม G แม่พิมพ์ที่ ๖.	๒๖๘
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม H	๒๗๒
- พระสมเด็จจ้าวตระหง่าน พิมพ์ใหญ่ กลุ่ม H แม่พิมพ์ที่ ๑.	๒๗๔

เล่าสู่กันฟัง

๒๗๘

พระสมเด็จเจ็ดระหงษ์

พระคาถาชินบัญชร

ชะยาสะนาคะตา พุทธา
จะตุลัจจาสะมัง ระลัง
ตันทั้งกะราทะโย พุทธา
ลัฟเพ ปะติฏฐิตา มัยทั้ง
ลีเส ปะติฏฐิตอ มัยทั้ง
ลังโผ ปะติฏฐิตอ มัยทั้ง
ทะทะเย เม อะนุรุทโธ
โกณฑัญญะ ปิฏฐิภาตัสมัง
ทักขิเน สะวะเน มัยทั้ง
กัลสะโป จะ มะทานาโม
เกสันเต ปิฏฐิภาตัสมัง
นิสินโน สิริสัมปันโน
กุมาระกัลสะโป เถโร
โส มัยทั้ง ณะทะเน นิจจัง
บุณเณ อังคุลิมาโล จะ
เถรา ปัญจะ อิมะ ชาตา
เสสาสิติ มะทาเถรา
เอเตสิติ มะทาเถรา
ชะลันตา ลีละเตเจนะ
ระตะนัง ปุระโต อาสิ
ระชัตตัง ปัจฉะโต อาสิ
จันธะโมระปะริตัตถุจะ
อาภาเส ณะทะนัง อาสิ
ชินะ นานาจะระลังยุตตา
วาตะปัตตาทิสัญชาตา
อะเสสา วินะยัง ยันตุ
วะสะโต เม สะกัจเจนะ
ชินะปัญจะระหมัณเฑมหิ

เชตะวา มารัง สะวาทะนัง
เย ปิวิงสุ ณะราสะภา.
อัญจะวิสะติ นายะภา
มัตตะเก เต มุณิสสะรา.
พุทโธ อัมโม ทวิโลจะเน
อุเร ลัฟพะคฺคาภาโร.
ลาริปุโต จะ ทักขิเน
โมคคัลลาโน จะ วามะเก.
อาสุง อานันทะราทุโล
อุภาสุง วามะโสตะเก.
สุริโย ะ ปะมังกะโร
โสภิตอ มุณีปุงคะโว.
มะเทสิ จิตตะวาทะโก
ปะติฏฐาสิ คฺคาภาโร.
อุปาสิ นันทะลิวะลี
นะลาญเ ตีละภา มะมะ.
วิจิตา ชินะสาจะภา
จิตะวันโต ชินะระสา
อังคะมังคะสุ ลันนิจิตา.
ทักขิเน เมตตะสุตตะกัง
วาเม อังคุลิมาละกัง.
อาภานาญยะสุตตะกัง
เสสา ปาการะลันนิจิตา.
ลัตตะปาการะลันนิจิตา.
พาหิรัชฌัตตูปัททะวา.
อะนันตะชินะเตชะสา
สะทา ลัมพุททะปัญจะเร.
วิทะรันตัง มะทีตะเล

สะทา ปาเลนต์ มัง สัพเพ
อิจเจอะหนโต สุตโต สรรักโซ
ธัมมานุภาวณะ ชิตาริสังโฆ
สัทธัมมานุภาวปะปาลิตโต

เต มะทาปริสาสะภา.
จินานุภาวณะ ชิตุปัททะโว
สังฆานุภาวณะ ชิตันตะรายโ
จะรามิ จินะปปุชะเรติ.

พระคาถาบูชาสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

อิติปิ โส ภาคะวา ราชโต ท้าวเวสสุวัณเณ พระละลุซัง
พรหมรังสี นามะโต อะระหัง พุทธะโต นะโม พุทธายะ

ภาพที่ ๑ (พระสมเด็จวัดระฆังฯ)
(เอื้อเฟื้อภาพโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม)

ภาพที่ ๒ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ที่ปรึกษาภิกขุติมศักดิ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม
อาจารย์ อติศร สวอยฉลาด

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ภาพที่ ๓ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)
(เอื้อเฟื้อภาพโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม)

ขอบคุณ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม
เจ้าของพระสมเด็จฯ (ผู้เอื้อเฟื้อภาพพระสมเด็จฯทุกองค์ที่ลงในหนังสือเล่มนี้)
โทรศัพท์ ๐๘๙ - ๙๕๑๕๒๗๗

อาจารย์ อติสร สวณฉลาด
ผู้ให้คำชี้แนะวิชาความรู้ทางด้าน “ไตรศาสตร์ไทย” โทรศัพท์ ๐๘๔ - ๘๒๐๖๒๕๑

บอกกล่าว

(เนื่องจาก “พระประวัติ” ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) นั้น ยังคงเป็นที่ถกเถียงและขัดแย้งกันอยู่ ในกลุ่มบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน ซึ่งยังไม่อาจหาข้อยุติได้ ดังนั้นผู้เขียนจึงขออนุญาตกล่าวถึงในเรื่องนี้)

ส่วนเรื่องของ “ดวงพระชะตา” ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จท่านนั้น เนื่องจากไม่มีใครทราบ “ชาตะกาล”(เวลาเกิด)ที่แท้จริงของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯเลย ส่วนใหญ่ก็นำได้ถือเอา “เวลาพระบิณฑบาต” เป็นชาตะกาลของท่าน ซึ่งตรงนี้เองจึงทำให้การวาง “พระลัคนา” ในดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้นเป็นเรื่องที่กระทำได้ค่อนข้างยากลำบาก แต่ส่วนใหญ่ก็ได้ยึดถือกันว่าพระลัคนาของท่านเกาะที่ “ราศีเมษ” (ได้ใช้ยึดถือกันมาช้านานแล้ว) เนื่องจากว่าเมื่อชาตะกาลของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ อยู่ในช่วงเวลาพระบิณฑบาต จึงคงจะอยู่ในระหว่าง เวลาตี ๕ กว่าๆ ถึง เวลา ๗ โมงเช้า โดยประมาณ ซึ่ง ณ วันที่ ๑๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๓๑ นั้น (วันที่ท่านเกิด) เวลาดังกล่าวเป็นเวลาของราศีเมษ

แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่า พระลัคนาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ น่าจะเกาะที่ “ราศีพฤษภ” มากกว่า เพราะ (เหตุผลเดียวกันกับความเห็นของท่านอาจารย์ท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นบุคคลท่านหนึ่งที่ผู้เขียนและบรรดานักโหราศาสตร์รุ่นใหม่ๆ หลายท่าน ยอมรับในผลงานและความสามารถ อาจารย์ท่านนี้ก็คืออาจารย์ที่ใช้นามปากกาว่า “พลูหลวง”

ซึ่งท่านได้กล่าวเอาไว้เป็นเวลานานมาแล้ว ในงานเขียนของท่าน เรื่อง “วิจารณ์ดวงชาตา ๒๐๐ ดวง”) คำว่า “เวลาพระบิณฑบาต” นั้น เป็นช่วงเวลาที่ค่อนข้างกว้าง ซึ่งในวันที่ ๑๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๓๑ นั้น เป็นวันที่ดาวอาทิตย์ (๑) โคจรอยู่ในราศีเมษ ที่ ๗ - ๘ องศา โดยประมาณ ดังนั้นหาก “พระลัคนา” ในดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ เกาะอยู่ที่ราศีพฤษภนั้น ก็เท่ากับว่าเวลาเกิดที่แท้จริงของท่านจะต้องอยู่ในระหว่าง เวลา ๗.๒๘ น. ถึง เวลา ๙.๐๔ น. โดยประมาณ ซึ่งก็ยิ่งถือว่าเป็น “เวลาพระบิณฑบาต” ได้เหมือนกัน เพราะอาจจะเป็นช่วงเวลาที่พระบิณฑบาตเสร็จแล้ว จึงเดินทางกลับวัดก็เป็นได้ ซึ่งความเห็นนี้ก็เป็นผลมาจากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาและวิเคราะห์ดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ จากข้อมูลหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากงานเขียนของท่านอาจารย์พลูหลวงเรื่อง “วิจารณ์ดวงชาตา ๒๐๐ ดวง” (แต่ท่านอาจารย์พลูหลวงได้กล่าวไว้ว่าอย่างไรบ้างนั้น ผู้เขียนก็คงไม่สามารถกล่าวถึงในที่นี้ได้ ดังนั้น สำหรับท่านผู้อ่านท่านใดที่มีความสนใจในเรื่องนี้ ก็สามารถหาอ่านได้ในงานเขียนเรื่อง “วิจารณ์ดวงชาตา ๒๐๐ ดวง” ของท่านอาจารย์ “พลูหลวง” กันเอาเองก็แล้วกันครับ) ซึ่งถ้าจะว่ากันตามตรงนั้น หากจะบอกว่า ผู้เขียนมีความเห็นคล้อยตามความคิดเห็นของท่านอาจารย์พลูหลวงก็คงจะไม่ผิดนัก

วิเคราะห์ดวงพระชะตา

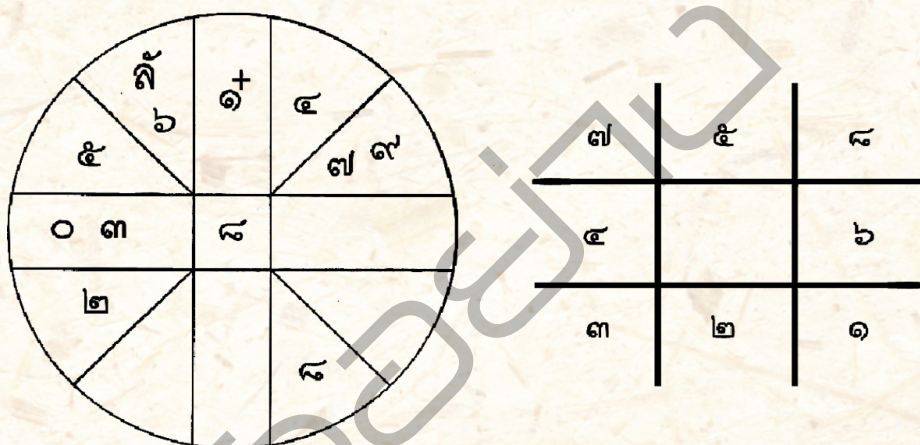

ดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

เกิดวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๕ ปี วอก จุลศักราช ๑๑๕๐

เวลาพระออกบิณฑบาต (โดยประมาณ)

ตรงกับวันที่ ๑๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๓๑

ภาพที่ ๔ ดวงราศีจักร และ ทักษากำเนิด ของ
เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

พระลัคนา	เกาะที่ ราศีพฤษภ	
ดาวอาทิตย์ (๑)	สถิตที่ ราศีเมษ	ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ” และเป็น “ดาวตनुเศษ”
ดาวจันทร์ (๒)	สถิตที่ ราศีสิงห์	
ดาวอังคาร (๓)	สถิตที่ ราศีกรกฎ	ได้ตำแหน่ง “นิจ”
ดาวพุธ (๔)	สถิตที่ ราศีมีน	ได้ตำแหน่ง “ประ”
ดาวพฤหัสบดี (๕)	สถิตที่ ราศีเมถุน	ได้ตำแหน่ง “ประ”
** ดาวพุธ (๔) และ ดาวพฤหัสบดี (๕) แลกเรือนกัน ได้ตำแหน่ง “อนุเกษตร”		
ดาวศุกร์ (๖)	สถิตที่ ราศีพฤษภ	ได้ตำแหน่ง “เกษตร”
ดาวเสาร์ (๗)	สถิตที่ ราศีกุมภ์	ได้ตำแหน่ง “เกษตร”

พระราหู (๘)	สถิตที่ ราศีพิจิก	ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ”
พระเกตุ (๙)	สถิตที่ ราศีกุมภ์	
ดาวมฤตยู (๐)	สถิตที่ ราศีกรกฎ	

พระลัคนา เกาะที่ ราศีพฤษภ

- มีดาวศุกร์ (๖) กุมพระลัคนา ได้ตำแหน่ง “เกษตร” (เป็นผู้ที่มีความแน่วแน่มั่นคง)
- มีดาวเสาร์ (๗) สถิตในภพที่ ๑๐ (ราศีกุมภ์) ได้ “องค์เกณฑ์” (เป็นผู้ที่มีวาสนาดีมาแต่กำเนิด)
- มีดาวจันทร์ (๒) สถิตในภพที่ ๔ (ราศีสิงห์) ได้ “กมุทเกณฑ์” (เป็นผู้ที่มีความสามารถมาแต่กำเนิด)
- มีดาวอังคาร (๓) และ ดาวมฤตยู (๐) สถิตที่ ราศีกรกฎ ทำมุม “โยคหน้า” กับพระลัคนา
- มีดาวพุธ (๔) สถิตที่ ราศีมีน ทำมุม “โยคหลัง” กับพระลัคนา
- มีพระราหู (๘) สถิตที่ ราศีพิจิก ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ” ทำมุม “เล็ง” กับพระลัคนา
- มีดาวอาทิตย์ (๑) สถิตที่ ราศีเมษ (ภพวินาศ) ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ”

บทวิเคราะห์ เกี่ยวกับ พระลัคนา

เดิมทีผู้เขียนก็คิดว่า “พระลัคนา” ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ น่าจะเกาะที่ “ราศีเมษ” มากกว่า “ราศีพฤษภ” เนื่องจาก

๑.ราศีพฤษภ มีดาวศุกร์ (๖) รวมอยู่ด้วย ซึ่งดาวศุกร์ (๖) นั้น ได้ชื่อว่าเป็น “ดาวแห่งกิเลสสมบัติ” ดังนั้น ผู้ที่มีดาวศุกร์ (๖) กุมลัคนา (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้ตำแหน่ง “เกษตร”) จึงเป็นไปได้ค่อนข้างยากที่ผู้นั้นจะหันหลังให้กับทางโลก แล้วมุ่งสู่ทางธรรม

และ ๒.การที่พระราหู (๘) สถิตที่ ราศีพิจิก ทำมุม “เล็ง” กับพระลัคนา ซ้ำยังได้ตำแหน่ง “มหาอุจ” อีกนั้น ก็ยิ่งน่าจะทำให้เจ้าชะตามีความลุ่มหลงมัวเมาในทางโลกียะเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระราหู (๘) นั้น ได้ชื่อว่าเป็น “เทพเจ้าแห่งความมัวเมา”

แต่เมื่อผู้เขียนได้พิจารณาจากพระประวัติ

ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ (รวมทั้งเรื่องเล่าต่างๆ ที่เกี่ยวกับตัวท่าน) อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ก็ทำให้เชื่อว่า “พระลัคนา” ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ น่าจะเกาะที่ “ราศีพฤษภ” มากกว่า เพราะ

๑.แม้ว่าดาวศุกร์ (๖) ที่กุมพระลัคนานั้น จะได้ชื่อว่าเป็น “ดาวแห่งกิเลสสมบัติ” ก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใครก็ตามที่มีลัคนาหรือดาวตนุ ลัคน์สัมพันธ์กับดาวศุกร์ (๖) นั้นจะเป็นผู้ที่มีกิเลสหนาเสมอไป เพราะดาวศุกร์ (๖) นั้นเป็นดาวแห่งจินตนาการและมีความอ่อนไหวง่าย จึงทำให้สามารถเรียนรู้ และเข้าถึงแก่นแท้ของศาสตร์ต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว รวมทั้งเกิดความลึกซึ้งหลงใหลได้ง่ายอีกด้วย ซึ่งท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้นได้ใกล้ชิดกับพระพุทธานุภาพมาตั้งแต่เยาว์วัย และต่อเนื่องมาโดยตลอดอายุขัยของท่าน ดังนั้น ด้วยอำนาจของดาวศุกร์ (๖) จึงทำให้ท่านมีความลึกซึ้ง

และหลงใหลในสพระธรรมเป็นอย่างมาก (มากเสียจนอำนาจของ “กองกิเลส” ไม่อาจทำอะไรท่านได้) และราศีพฤษภเป็นราศีที่มีน้ำอดน้ำทนเป็นเลิศ เพราะเป็น “ราศีโค” และยังเป็นราศีธาตุดิน ซึ่งหมายถึงความมั่นคงเข้มแข็ง ประกอบกับที่ดาวศุกร์ (๖) ได้ตำแหน่ง “เกษตร” ด้วยแล้ว จึงทำให้ความลึกซึ้งที่ท่านมีต่อสิ่งที่ได้สัมผัสและเรียนรู้มัน (ซึ่งก็คือพระพุทธศาสนานั้นเอง) มีความแน่วแน่มั่นคงอยู่ในจิตใจเป็นปรกติวิสัย จนยากที่จะโอนเอนไปในทิศทางอื่นได้

๒.การที่พระราหู (๘) สถิตที่ ราศีพิจิก ทำมุม “เล็ง” กับพระลัคนา ซ้ำยังได้ตำแหน่ง “มหาอุจ” นั้น ก็ยังเป็นจุดสำคัญที่ส่งผลถึง พระลัคนาและดาวศุกร์ (๖) โดยตรง ซึ่งโดยปรกติแล้วดวงชะตาที่มีพระราหู (๘) ทำมุม “เล็ง” กับลัคนานั้น ถือว่าเข้าเกณฑ์ “ดวงพินธุบาทว์” หรือดวงแตก ซึ่งหากเป็นฆราวาสก็ต้องพบกับความล้มเหลวและการพลัดพรากในชีวิตคู่ แต่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้นครองสมณเพศโดยตลอดอายุขัยของท่าน จึงไม่มีโอกาสที่จะประสบกับชะตากรรมนี้

และ ๓.ประกอบกับการที่ผู้เขียนได้ศึกษา

และพยายามวิเคราะห์ข้อมูลจากพระประวัติของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ อย่างละเอียดแล้วนั้น ก็ได้ทำให้ผู้เขียนนึกถึงท่าน “สุนทรภู่” สุดยอดกวีเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ (และกวีเอกของโลก) ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เนื่องจากผู้เขียนมีความรู้สึกว่ ทั้ง ๒ ท่านนี้ มีบางสิ่งบางอย่างที่มีความคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของ “สุนทรียภาพ” หรือ “อารมณ์ศิลป์” รวมไปถึงกิตติคุณของท่านทั้ง ๒ ที่เลื่องลือระบือไกล มาเป็นเวลาช้านาน ฯลฯ ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวไปนี้นั้น หากพิเคราะห์ดูให้ดีแล้ว ก็พบว่าล้วนเป็นคุณลักษณะเฉพาะของ ดาวศุกร์ (๖) และ พระราหู (๘) แทบทั้งสิ้น ดังนั้นผู้เขียนจึงได้ลองศึกษาค้นคว้าดวงชะตาของท่านสุนทรภู่ดู ก็ได้พบกับความเหมือนกันในดวงชะตาของท่านสุนทรภู่ กับดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ อยู่ ๒ จุดด้วยกัน คือ จุดที่ ๑.มี ดาวศุกร์ (๖) กุมลัคนาเหมือนกัน และ จุดที่ ๒.มีพระราหู (๘) ทำมุม “เล็ง” กับลัคนาเหมือนกัน ซึ่งก็เป็นไปตามที่ผู้เขียนได้คาดเดาไว้ตั้งแต่ต้น ดังนั้นจึงทำให้ผู้เขียนเกิดความเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่า “พระลัคนา” ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้นน่าจะเกาะที่ “ราศีพฤษภ” อย่างแน่นอน

บทวิเคราะห์ ดวงพระชะตา

๑. “พระลัคนา” เกาะอยู่ที่ราศีพฤษภ (ภพตนุ) มีดาวศุกร์ (๖) กุมพระลัคนา ได้ตำแหน่ง “เกษตร” และเป็นดาว “เดช” ในภูมิทักษา

ทำให้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ เป็นคนที่มี ความเป็นตัวของตัวเองสูง มีความสุนทรีย์ มีความคิด สร้างสรรค์และจินตนาการที่ล้ำลึก ดังจะเห็นได้จาก เรื่องเล่าต่างๆ ที่เกี่ยวกับไหวพริบและสติปัญญาของท่านที่ค่อนข้างพิลึกพิศดาร หรือจะเป็นงาน ประติมากรรมต่างๆ ที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้ สร้างเอาไว้มากมายนั้น ไม่ว่าจะเป็น พระพุทธรูป สบายสน์ วัดสระเตื้อ, พระพุทธรูปพิมพ์ วัดไชโยวรวิหาร ฯลฯ รวมไปถึง พระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ ที่ล้วน แล้วแต่แสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์ เฉพาะตัว และยังเต็มไปด้วยปริศนาธรรมที่แฝงเอาไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้ขบคิด โดยเฉพาะพระเครื่อง ตระกูลสมเด็จฯ นั้น ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้ สร้างเอาไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งเชื่อกันว่า เฉพาะ พระสมเด็จวัดระฆังฯ นั้นมีจำนวนทั้งสิ้น ๘๔,๐๐๐ องค์ แต่แท้จริงแล้ว “ไม่อาจนับจำนวนที่แท้จริง ได้” เนื่องจากในการจัดสร้างแต่ละครั้ง ท่านจะจัด สร้างพิมพ์ไหน ? ณ เวลาใด ? จำนวนเท่าไร ? หรือจัดสร้างเสร็จแล้วจะเอาไปแจกให้กับผู้ใด ? ฯลฯ นั้น “ท่านไม่ได้กำหนดเอาไว้ตายตัวเสมอไป” เพราะทั้งหลายทั้งปวงนั้นมักจะขึ้นอยู่กับ “อารมณ์ ศิลปิน” ของท่านเป็นหลัก

๒. ภพภคตุมภะ (ราศีเมถุน) มีดาวพฤหัสบดี (๕) สถิตอยู่ ได้ตำแหน่ง “ประ”

ภพนี้เป็นเรื่องของ “ทรัพย์สินเงินทอง”

การที่ดาวพุธ (๔) (ดาวเจ้าเรือนภคตุมภะ และ เป็น ดาว “มนตรี” ในภูมิทักษา) ไปสถิตที่ “ภพลาภะ” (ราศีมีน) และดาวพฤหัสบดี (๕) ซึ่งเป็นดาว เจ้าเรือนราศีมีน ก็มาสถิตอยู่ในภพภคตุมภะ (ราศี เมถุน) จึงทำให้ดาวพุธ (๔) และ ดาวพฤหัสบดี (๕) ได้ตำแหน่ง “อนุเกษตร” (แลกเรือนเกษตรของกัน และกัน) จึงทำให้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ เป็นผู้ที่ มักจะได้รับการอุปถัมภ์ค้ำชูอยู่ไม่ขาด และมักจะมี โชคลาภเข้ามาในชีวิตอยู่เสมอๆ อีกด้วย (ดาวพุธ (๔) ซึ่งเป็นดาวเจ้าเรือนภคตุมภะ และ เป็นดาว “มนตรี” ในภูมิทักษา ไปสถิตที่ “ภพลาภะ”) แต่ การที่ดาวพุธ (๔) ได้ตำแหน่ง “ประ” ในภพลาภะ จึงทำให้โชคลาภหรือทรัพย์สินเงินทองที่ได้มานั้น ไม่อาจอยู่กับเนื้อกับตัวได้ ต้องตกเป็นของผู้อื่นหรือ มีอันจะต้องอันตรายหายไปตามเสมอๆ เช่นกัน

ซึ่งก็สอดคล้องกับที่ท่านเป็นผู้มักน้อย รัก สันโดษ (สันโดษ ไม่ใช่ “สันโดด” จึงไม่ได้หมายถึง โดดเดี่ยวเดียวดาย หากแต่หมายถึง ความยินดีหรือ พอใจเท่าที่ตนมีอยู่หรือเป็นอยู่) ท่านจึงมักจะนำ ทรัพย์สินเงินทองที่ได้มาเหล่านั้น ไปสร้างถาวรวัตถุ ต่างๆ เพื่อจรรโลงพระพุทธศาสนาเสียส่วนมาก และหลายๆ ครั้ง เมื่อมีผู้นำทรัพย์สินเงินทองหรือ ของมีค่ามาถวายให้ท่าน ท่านก็จะนำไปแจกผู้คน โดยวิธีการแปลกๆ เช่น แกล้งให้ผู้คนล้วงถุงย่ามใน ยามที่ท่านมีเงินบ้าง แกล้งทำเป็นลืมทิ้งไว้บ้าง แกล้งทำหล่นหายบ้าง ซึ่งก็เป็นที่คาดเดาได้ว่า ท่าน อาจจะมีเจตนาเพื่อให้ผู้ที่มิว่าสนาหรือผู้ที่กำลัง ประสบปัญหาเดือดร้อนหนักผ่านมาพบเห็นที่หลัง แล้วหยิบเอาสิ่งของมีค่าเหล่านั้นไป ฯลฯ

นอกจากนั้นแล้วการที่ ดาวพฤหัสบดี (๕) (ซึ่งนอกจากจะเป็นดาวเจ้าเรือนของราศีมีน (ภพลาภะ) แล้ว ยังเป็นดาวเจ้าเรือนของราศีธนู (ภพมรณะ) อีกด้วย มาสถิตอยู่ในภพกุมภะนั้น “มรณะ” ซึ่งหมายถึง การสูญเสีย, ความเสียหาย และยังรวมไปถึงความตาย ฯลฯ ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ จึงได้รับทรัพย์สินสมบัติจากความเสียหายหรือความตายของบุคคล เช่น ได้รับ “มรดก” ซึ่งเมื่อไปดูพระประวัติของท่านนั้นก็พบว่าโยมมารดาของท่าน แม้จะไม่ใช่ลูกเจ้าพระยา หรือลูกเจ้าขุนมูลนาย ฯลฯ เป็นเพียงหญิงชาวบ้านธรรมดาสามัญชน แต่ก็ได้ประกอบอาชีพค้าขาย โดยใช้เรือเป็นพาหนะ จนมั่งคั่งร่ำรวย เพราะได้ปรากฏว่าเมื่อโยมมารดาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ถึงแก่อนิจกรรมลงนั้น ท่านก็ได้แบ่งทรัพย์สินสมบัติของโยมมารดาให้แก่บรรดาญาติๆ และหลานๆ ของโยมมารดาให้ทั่วกันแล้ว ก็ยังคงเหลืออยู่อีกพอสมควร ท่านจึงได้นำส่วนที่เหลือทั้งหมดนั้นมาเป็นปัจจัยในการสร้างพระนอน ที่วัดขุนอินทประมูล จังหวัดอ่างทอง

๓.ภพสหัชชะ (ราศีกรกฎ) มีดาวอังคาร (๓) (ได้ตำแหน่ง “นิจ”) และ ดาวมฤตยู (๐) สถิตร่วมอยู่ ดาวอังคาร (๓) มาจาก ภพวินาศ (ราศีเมษ) และ ภพปัตนิ (ราศีพิจิก) ซึ่งเป็นดาว “อุตสาหะ” ในภูมิทักษา เมื่อเข้ามาสถิตร่วมกับ ดาวมฤตยู (๐) ในภพสหัชชะ จึงทำให้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ เป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจในเรื่องของชื่อเสียงและยศศักดิ์ รวมทั้งไม่ค่อยสนใจในการคบหาสมาคมกับใครสักเท่าใดนัก บ่อยครั้งที่ท่านมักจะพยายามปลีกตัวออกจากผู้คนเพื่อหาความวิเวก ดังเช่นเคยมีเรื่องเล่าว่าบางครั้งท่านก็

เอาปัสสาวะรดหลังคากุฏิบ้าง เอามาทาศีรษะบ้าง ซึ่งท่านก็คงจะมีเจตนาเพื่อให้ผู้คนไม่อยากจะเข้าไปวนวายกับท่าน และนอกจากนั้นแล้ว ท่านก็มักจะหนีหายไปนินยามที่สำคัญๆ เป็นประจำ เช่น นินยามที่ท่านรับรู้ได้ว่าท่านจะได้รับการเลื่อนสมณศักดิ์ ฯลฯ

นอกจากดาวอังคาร (๓) เป็นดาวเจ้าเรือนของภพวินาศ (ราศีเมษ) แล้ว ยังเป็นดาวเจ้าเรือนของภพปัตนิ (ราศีพิจิก) อีกด้วย ประกอบกับที่พระลัคนาของท่านมีดาวศุกร์ (๖) กุมพระลัคนา ได้ตำแหน่ง “เกษตร” นั้น ทำให้ท่านเป็นผู้ที่ค่อนข้างมีเสน่ห์ต่อคนต่างประเทศ เพราะใครก็ตามที่มีดาวศุกร์ (๖) กุมลัคน์ หรือ ร่วมดาวตนลัคน์ ก็มักจะเป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงข้ามแทบทุกรายไป จึงทำให้ผู้เขียนมองว่า ในบรรดาผู้คนที่มีความศรัทธาต่อท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้น น่าจะมีจำนวนของโยมผู้หญิงมากกว่าจำนวนของโยมผู้ชาย อาจจะด้วยเพราะเหตุผลนี้อีกประการหนึ่งที่ทำให้ท่านพยายามปลีกตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร

๔.ภพพันธุ (ราศีสิงห์) มีดาวจันทร์ (๒) สถิตอยู่ (ได้ “กมุทเกณฑ”)

ดาวจันทร์ (๒) เป็นดาวเจ้าเรือนของภพสหัชชะ (ราศีกรกฎ) และเป็นดาว “มูละ” ในภูมิ “ทักษา” จึงทำให้ท่านเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของบรรดาพระอาจารย์หลายๆ ท่าน และการที่ดาวอาทิตย์ (๑) ซึ่งเป็นดาวเจ้าเรือนของภพพันธุ (ราศีสิงห์) ไปสถิตที่ภพวินาศ (ราศีเมษ) นั้น จึงทำให้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ไม่อาจได้รับการเลี้ยงดูจากโยมบิดาโยมมารดาเหมือนกับคนทั่วไปได้ ต้องพลัดพรากกับครอบครัวตั้งแต่เยาว์วัย แต่ท่านก็ได้รับการอุปถัมภ์ค้ำชูจากทางฝ่ายของโยมบิดาและ

โยมมารดาในแบบลับๆ (หรือแบบที่ไม่สามารถเปิดเผยได้) อยู่เสมอๆ และประกอบกับที่ดาวอาทิตย์ (๑) สถิตที่ราศีเมษ ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ” ก็ทำให้สันนิษฐานได้ว่าโยมบิดาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้น ไม่น่าจะเป็นสามัญชนคนธรรมดาอย่างแน่นอน ซึ่งก็สอดคล้องกันกับความคิดเห็นของหลายๆฝ่ายที่เชื่อว่าโยมบิดาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้น น่าจะเป็น “พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (ร.๑)” หรือไม่อย่างนั้นก็คงจะเป็น “พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (ร.๒)”

๕.ภพปุตตะ (ราศีกันย์) ไม่มีดาวมาสถิตและดาวพุธ (๔) (ดาวเจ้าเรือนของราศีกันย์) ไปสถิตที่ภพลาภะ (ภพปุตตะนั้น หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นใหม่จากการกระทำหรือการสร้างสรรค์ของตัวเจ้าชะตาเอง โดยเป็นได้ทั้งสิ่งที่มีชีวิต เช่น บุตร, บิรवार, ลูกศิษย์ ฯลฯ และสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น ผลงาน, สิ่งปลูกสร้าง, วัตถุ ฯลฯ)

สำหรับในดวงพระชะตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้น ภพปุตตะ จึงหมายถึง ผลงานต่างๆ ที่ท่านได้สร้างเอาไว้ เช่น งานประติมากรรมแต่ละชิ้น, พระคาถาชินบัญชร, พระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ ฯลฯ ดังนั้น การที่ดาวพุธ (๔) (ดาวเจ้าเรือนของราศีกันย์) ไปสถิตที่ภพลาภะ จึงทำให้ผลงานของท่านแทบจะทุกชิ้น (โดยเฉพาะพระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ) กลายเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยมอย่างสูงและยังมีมูลค่าสูงอีกด้วย

๖.ภพปัตนิ (ราศีพิจิก) มีพระราหู (๘) สถิตอยู่ ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ”

ตามที่ได้กล่าวไปข้างแล้วในส่วนของ บพ

วิเคราะห์เกี่ยวกับพระลักษณ์ว่า ดวงชะตาที่มีพระราหู (๘) สถิตอยู่ภพที่ ๗ (ภพปัตนิ) (หรือทำมุม “เล็ง” กับลักษณ์) นั้น ถือว่าเข้าเกณฑ์ “ดวงพินธุบาทว์” หรือดวงแตก ซึ่งหากเป็นฆราวาสก็จะต้องพบกับความล้มเหลวและการพลัดพรากในชีวิตคู่

สำหรับพระราหู (๘) นั้น จะมองว่าเป็นดาวให้โทษไปเสียทีเดียวนั้นก็ไม่ได้ เพราะด้านดีของพระราหูก็มีอยู่ไม่น้อยเช่นกัน (โดยเฉพาะเรื่องของชื่อเสียง, ไหวพริบสติปัญญา, ฯลฯ) ซึ่งในกรณีนี้นั้น ด้วยอำนาจของพระราหูที่ทำมุม “เล็ง” กับพระลักษณ์ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ชำแยงได้ตำแหน่ง “มหาอุจ” อีกด้วยนั้น จึงได้ทำให้ชื่อเสียงของท่าน โด่งดังไปทั่วทุกสารทิศ ชนิดที่ว่าหาผู้เปรียบแทบไม่ได้เลย นอกจากนั้นแล้ว การที่ท่านมักจะมีอารมณ์ขันพิลึกพิลั่นชวนให้ผู้คนประหลาดใจนั้น ก็ด้วยเพราะอำนาจของพระราหูที่ทำมุม “เล็ง” กับพระลักษณ์ของท่านเช่นกัน

๗.ภพกัมมะ (ราศีกุมภ์) มีดาวเสาร์ (๗) สถิตอยู่ ได้ตำแหน่ง “เกษตร” และได้ “องค์เกณฑ์”) และ มีพระเกตุ (๙) สถิตร่วมอยู่

ทำให้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ เป็นผู้ที่มีวาสนาดี จนได้รับสมณศักดิ์ที่ใหญ่โตระดับ “สมเด็จพระพุฒาจารย์” แต่ด้วยเหตุที่ ดาวเสาร์ (๗) เป็นดาว “กาลกิณี” ในภูมิทักษาจึงทำให้สมณศักดิ์ที่ท่านได้รับนั้นเป็นเหมือน “ดาบสองคม” ที่ทำให้ท่านต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยอยู่เป็นประจำ แต่ก็คงไม่ถึงกับหนักหนาอะไรมากนัก เพราะท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ นั้นเป็น “สมณะ” ผู้ซึ่งไม่ยึดมั่นถือมั่นต่อสิ่งใดๆ นอกเหนือไปจาก “พระรัตนตรัย”

๘.ภพวินาศ (ราศีเมษ) มีดาวอาทิตย์ (๑)

สถิตอยู่ (ได้ตำแหน่ง “มหาอุจ”) และยังเป็นดาวตनु
เศษ

ตามที่ได้กล่าวไปบ้างแล้วในส่วนของภพ
พันธุ ว่าการที่ดาวอาทิตย์ (๑) มาจากราศีสิงห์ (ภพ
พันธุ) นั้นจึงมีความเป็นไปได้ว่าโยมบิดาของท่าน
เจ้าประคุณสมเด็จานั้น ไม่น่าจะเป็นสามัญชนคน
ธรรมดาอย่างแน่นอน และอยู่ในสถานะที่ไม่อาจ
เปิดเผยได้ หรืออาจจะหมายถึงอยู่ในสถานะที่ไม่
อาจให้การเลี้ยงดูใกล้ชิดของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ
ตั้งแต่ยังเยาว์วัยได้

และการที่ดาวอาทิตย์ (๑) เป็นดาวตनु
เศษแล้วอยู่ในภพวินาศนั้น จึงทำให้ท่านเป็นผู้ที่
ไม่ค่อยใส่ใจในเกียรติยศ ชื่อเสียงใดๆ เลย นอกจาก
นั้นแล้วท่านก็ยังมีจิตใจดี อ่อนโยน เกินกว่าที่จะใช้
คำสั่งกับใครต่อใครได้ ท่านจึงมักจะทำอะไรด้วยตัว
ของท่านเองเสียส่วนมาก แม้แต่ในการจัดสร้าง
พระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ ท่านก็ทำของท่านเอง
(ส่วนคนที่เข้ามาช่วยท่านในขั้นตอนต่างๆ เช่น การ
ทำแม่พิมพ์พระ, กดพิมพ์พระ ฯลฯ นั้น ก็ล้วน
แล้วแต่มาโดยที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ไม่ได้
ร้องขอแทบทั้งสิ้น)

คงจะมีบางท่านที่เมื่อทราบว่า ท่านเจ้า-

ประคุณสมเด็จฯ เป็นคนที่ชอบทำอะไรประหลาด
แปลกๆ (รวมถึงอาการน้อยอกน้อยใจในบางครั้ง
หรือร้องไห้ร้องไห้ตอนที่พระบาทสมเด็จพระจอม
เกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.๔) เสด็จสวรรคตบ้าง ฯลฯ) แล้ว
เกิดความสงสัยในความเป็น “สมณะ” (หมายถึง
ผู้สงบแล้วซึ่งกิเลส) ของท่าน ซึ่งโดยหลักการแล้วก็
ถือว่าเป็นเรื่องปกติที่ความสงสัยลักษณะเช่นนี้จะ
เกิดขึ้นได้กับผู้คนโดยทั่วไป แต่สำหรับผู้เขียนนั้น
ลักษณะอาการต่างๆ เหล่านี้นั้น ล้วนเป็นลักษณะ
โดยธรรมชาติของคนที่มีดาวศุกร์ (๖) เป็นดาวตनु
ลัคน์ (และยังมีพระราหู (๘) ทำมุมเล็งลัคน์ อีก
ต่างหาก) ซึ่งเป็นสิ่งที่เรียกว่า “สันดาน” ของมนุษย์
ที่มีมาแต่กำเนิด หาใช่สิ่งที่เกิดจากการปรุงแต่งของ
“กิเลส” ไปเสียทีเดียวไม่ ดังจะเห็นได้จาก ในอดีต
(สมัยพุทธกาล) นั้น ได้ปรากฏมี “พระอรหันต์”
บางรูปที่มักกระโดดโลดเต้นเป็นลิงเป็นค่างอยู่
ไม่ค่อยสุขบ้าง, บางรูปก็มักพูดจากระโชกโฮกฮาก
บ้าง ฯลฯ ซึ่งนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าพระรูปนั้นๆ
จะไม่ใช้พระอรหันต์แต่อย่างใด

วิเคราะห์พระสมเด็จฯ

ผู้คนส่วนใหญ่มักจะเชื่อถือกันว่า พระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้สร้างเอาไว้ นั้น มีจำนวนทั้งสิ้น “๘๔,๐๐๐ องค์” แต่จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ “ดวงพระชะตา” ของท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ พระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) มาพอสมควร (ตามที่ได้กล่าวไป) นั้น ก็ได้ทำให้ผู้เขียนมีความรู้สึกเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่า ความเชื่อของผู้คนส่วนใหญ่ดังกล่าว น่าจะเป็นความเชื่อที่ “ไม่ถูกต้องนัก” เพราะจำนวนทั้งหมดของพระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้จัดสร้างเอาไว้ นั้น แท้จริงแล้ว “ไม่อาจนับจำนวนที่แท้จริงได้” (ดังที่ได้กล่าวเอาไว้ในส่วนของ “ดวงพระชะตา”) ส่วนที่ว่า มีจำนวน ๘๔,๐๐๐ องค์นั้น เป็นจำนวนในการจัดสร้างของครั้งที่มีพยานหลักฐานเพียงพอให้นำมาอ้างอิงได้เท่านั้น ดังนั้นจำนวนทั้งหมดของพระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้สร้างเอาไว้จึงมี “มากกว่า ๘๔,๐๐๐ องค์” (ด้วยเหตุนี้จึงได้ปรากฏพระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ อีกเป็น จำนวนมากที่ไม่มีพยานหลักฐาน หรือข้อมูลขึ้นใดสามารถระบุได้ว่าเป็นพระเครื่องของวัดไหน หรือพระอริยสงฆ์องค์ใดเป็นผู้จัดสร้าง แต่เมื่อนำลักษณะต่างๆ ของพระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ ที่ว่านี้ (เช่น อายุ, มวลสารที่ใช้ในการจัดทำ, ฯลฯ) มาวิเคราะห์ดู ก็พบว่ามีความใกล้เคียงกันกับพระสมเด็จฯ ที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ สร้างเอาไว้เป็นอย่างดี ซึ่งก็ทำให้สามารถคาดเดาได้ว่า พระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ ที่ว่านี้ ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ก็น่าจะเป็นผู้สร้างด้วยเช่นกัน)

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ท่านผู้อ่านก็คงจะเริ่มสงสัยว่า แล้วแบบนี้จะใช้หลักอะไรมายึดถือเป็นมาตรฐานในการตรวจสอบพระสมเด็จวัดระฆังฯ ว่าเป็น “พระแท้” หรือ “พระปลอม” ผู้เขียนก็คงต้องขอบอกว่ามาตรฐานที่บรรดานักสะสมและนิยมพระสมเด็จฯ รุน่เก่าๆ ใช้ยึดถือกันมานั้น ก็ใช้ได้ “ในระดับหนึ่ง” แต่จะให้ยึดถือกันตามนั้นทั้งหมดก็คงจะไม่ได้ เพราะด้วยความเชื่อที่มีมาแต่เดิมว่า พระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้สร้างเอาไว้มีจำนวนทั้งหมด ๘๔,๐๐๐ องค์ และได้สูญหายไปด้วยสาเหตุต่างๆ อีกเป็นจำนวนมาก โดยเหลือจำนวนจริงเพียง “ไม่กี่พันองค์” นั้น เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พระสมเด็จวัดระฆังฯ ที่เป็ “พระแท้” ซึ่งมีอยู่อีกเป็นจำนวนมากนั้น ถูกตัดสินชี้ขาดให้กลายเป็น “พระปลอม” ไปในทันที เพียงแค่ว่า ในรายละเอียดของ “พิมพ์ทรง” มีความแตกต่างออกไป ทั้งๆ ที่รายละเอียดของ “มวลสาร” รวมไปถึง “อายุ” ขององค์พระนั้น ก็ได้ยิ่งย่อนไปกว่ากันเลย

ในเมื่อเราๆ ท่านๆ ต่างก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีความเคารพศรัทธาต่อท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ พระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) อย่างสูงด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้เขียนจึงคิดว่า เราควรมาร่วมมือร่วมใจกัน “อนุรักษ์” พระสมเด็จฯ ไม่ให้ถูกทำลายไปมากกว่านี้กันดีกว่าครับ

สำหรับหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้ในการพิจารณาพระสมเด็จวัดระฆังฯ นั้น ผู้เขียนก็ได้เรียบเรียงเอาไว้ตามหัวข้อแล้ว เชิญท่านผู้อ่านสัมผัสได้เลยครับ

เรื่องของ “เส้นบังคับพิมพ์”

คำว่า “เส้นบังคับพิมพ์” นั้น เป็นคำที่ใช้เรียกแทน “กรอบของแม่พิมพ์” แต่ละแม่พิมพ์ โดยเมื่อได้ทำการกดพิมพ์เสร็จแล้ว ก็จะปรากฏเส้นกรอบของแม่พิมพ์ทั้ง ๔ ด้านขององค์พระ เพื่อใช้เป็นแนวเส้น ในการตัดขอบขององค์พระ ซึ่งจะต้องตัดตามเส้นกรอบทั้ง ๔ ด้าน โดยในการตัดขอบขององค์พระนั้น มักนิยมใช้ “ตอก” เป็นอุปกรณ์ในการตัด โดยมักตัดจากด้านหน้าขององค์พระไปยังด้านหลัง ซึ่งในการตัดขอบขององค์พระแต่ละองค์นั้น

จะตัดตามเส้นกรอบทั้ง ๔ ด้าน ของแม่พิมพ์หรือไม่ นั้น ขึ้นอยู่กับความประณีตในการตัดขอบแต่ละครั้ง ดังนั้นพระเครื่องตระกูลสมเด็จจาแต่ละองค์จึงอาจมีความแตกต่างกันออกไปบ้างในส่วนนี้ แต่ไม่ว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไร หากเป็นพระเครื่องตระกูลสมเด็จฯ ที่เกิดจากแม่พิมพ์เดียวกันแล้ว จะต้องมีความเหมือนกันในรายละเอียดของ “กรอบของแม่พิมพ์” หรือที่นิยมเรียกกันว่า “เส้นบังคับพิมพ์” ในทั้ง ๔ ด้าน

ภาพที่ ๕

(เอื้อเฟื้อภาพโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม)

สำหรับ “เส้นบังคับพิมพ์” ของพระสมเด็จวัดระฆังฯ นั้น พบว่ามีอยู่ ๒ รูปแบบด้วยกัน คือ แบบ “เส้นบังคับพิมพ์ ๑ ชั้น” และ แบบ “เส้นบังคับพิมพ์ ๒ ชั้น”

ภาพที่ ๖

พระสมเด็จวัดระฆัง(พิมพ์ใหญ่) ที่มีเส้นบังคับพิมพ์แบบ ๒ ชั้น
(เชื้อเพื่อภาพโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรชัย เต็งรัตน์ล้อม)

สำหรับสาเหตุของเส้นบังคับพิมพ์แบบ ๑
ชั้นนั้น ก็เกิดขึ้นจากเหตุผลตามที่ได้กล่าวไป ส่วน
เส้นบังคับพิมพ์แบบ ๒ ชั้นนั้น ผู้เขียนสันนิษฐานว่า
น่าจะเกิดขึ้นจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งใน ๒ สาเหตุ
ต่อไปนี้

สาเหตุที่ ๑.เมื่อท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระ
(หรืออาจจะเป็นบุคคลท่านอื่น) ได้แกะแม่พิมพ์
เสร็จแล้ว ก็ได้กดพิมพ์พระออกมาเป็นองค์พระ
เมื่อได้องค์พระเป็นที่เรียบร้อยแล้วนั้น ท่านก็ได้
พิจารณาดูองค์พระที่ได้ ซึ่งอาจจะมีรายละเอียด
ตรงบางจุดที่ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกว่า “ต้องการ
ปรับปรุง แก้ไข แม่พิมพ์นั้นๆ” แต่หากจะแก้ไขที่
แม่พิมพ์เลยก็คงจะเป็นการยาก ท่านจึงได้นำเอา
องค์พระที่ได้ออกมานั้น ไปแก้ไข ตกแต่ง เสียใหม่
แล้วนำไปกดลงบน “ก้อนดินเหนียว” (หรือวัสดุ
ชนิดที่มีความใกล้เคียงกัน) ที่เตรียมเอาไว้เพื่อทำ
เป็นแม่พิมพ์อันใหม่ ซึ่งพระองค์ที่กดลงบนก้อนดิน
เหนียวนั้นไม่ได้ตัดขอบขีดหรือตัดขอบตรงตามเส้น
บังคับพิมพ์ แต่ได้ตัดขอบเลยออกมาจากเส้นบังคับ
พิมพ์เล็กน้อย ดังนั้นเมื่อนำพระองค์นี้มากดลงบน
ก้อนดินเหนียว จึงทำให้ปรากฏเป็น “เส้นบังคับ
พิมพ์แบบ ๒ ชั้น” บนก้อนดินเหนียวหรือแม่พิมพ์
อันใหม่นี้ โดยเส้นบังคับพิมพ์เส้นที่อยู่ด้านในนั้น
เป็นเส้นบังคับพิมพ์ของแม่พิมพ์อันเดิม ส่วนเส้น
บังคับพิมพ์ที่อยู่ถัดออกมาทางด้านนอกอีกเส้นหนึ่ง

นั้น เป็นเส้นบังคับพิมพ์เส้นใหม่ที่เกิดขึ้นจาก “ขอบ
ขององค์พระที่กดลงบนก้อนดินเหนียวหรือแม่พิมพ์
อันใหม่”

และสาเหตุที่ ๒. นั้น คาดว่าน่าจะเกิดจาก
การที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราช ต้องการสร้างพระ
สมเด็จฯ ให้ครบตามจำนวนที่ท่านตั้งใจเอาไว้
ภายในระยะเวลาที่กำหนด ประกอบกับที่ท่าน
ต้องการสร้างเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระสมเด็จฯ รุ่น
ก่อนๆ ซึ่งคาดว่าแม่พิมพ์ของพระสมเด็จฯ รุ่นเหล่านี้นั้น คงจะสูญหายไป หรือใช้การอีกไม่ได้ ท่านจึงได้นำเอาองค์พระรุ่นก่อนๆ ไปกดลงบน “ก้อนดินเหนียว” แล้วทำตามวิธีการที่ได้กล่าวไปในสาเหตุที่ ๑.

ตรงนี้อาจจะมีบางท่าน มีความเห็นแย้งว่า สาเหตุที่พระสมเด็จฯ วัดระฆังฯ บางองค์ มีเส้นบังคับพิมพ์แบบ ๒ ชั้นนั้น ก็เพราะว่า คนที่ทำการตัดขอบขององค์พระนั้น “ขาดความมั่นใจในการตัดขอบ” ดังนั้นในขณะที่ได้ลงมือตัดขอบนั้นจึงเล็งด้วยสายตาหลายครั้ง ในขณะเดียวกันก็ได้ใช้ “ตอก” ลองวางทาบบนองค์พระหลายครั้งเช่นกัน จึงทำให้เกิดเป็นรอยเส้นตอกขึ้น

แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่าหากเป็นดังนั้นจริง รอยเส้นตอกที่ว่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้นทั้ง ๔ ด้านขององค์พระราวกับว่าเป็นเส้นบังคับพิมพ์อย่างแน่นอนครับ

การเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของเนื้อพระ

ธรรมชาติขององค์พระที่ผ่านระยะเวลา ร้อยกว่าปีนั้น จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงทาง กายภาพเกิดขึ้นเป็นธรรมดา เช่น การหดตัว, การ ยุบตัว, รอยปริแตก และคราบต่างๆ ฯลฯ สำหรับ พระสมเด็จวัดระฆังฯ นั้น บางองค์การเปลี่ยนแปลง ทางกายภาพที่กล่าวไปนั้นก็เกิดขึ้นในระดับที่ สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่บางองค์ก็ต้อง มองผ่านกล้องขยาย หรือกล้องส่องพระ (ที่มักนิยม ใช้กัน) จึงจะสามารถมองเห็นได้ ซึ่งที่เป็นดังนี้นั้น มี สาเหตุมาจาก อายุขององค์พระแต่ละองค์ที่ไม่เท่า

กัน และมวลสารที่เป็นส่วนประกอบในองค์พระ แต่ละองค์ที่มีไม่เท่ากัน (บางองค์อาจจะแก่หรือ อ่อนมวลสารบางชนิด) โดยส่วนมากแล้วพระ สมเด็จวัดระฆังฯ แต่ละองค์นั้นมักจะมีลักษณะ เฉพาะที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นในการพิจารณา พระสมเด็จวัดระฆังฯ จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจ ในเรื่องของมวลสารที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ใช้ เป็นส่วนผสมในการสร้างพระ และเรื่องของอายุ ขององค์พระมาประกอบกัน

สำหรับมวลสารที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ใช้เป็นส่วนผสม ในการสร้างพระสมเด็จวัดระฆังฯ นั้น เชื่อกันว่ามีดังต่อไปนี้

๑. ผงวิเศษ ๕ ประการ อันประกอบไปด้วย ผงอิทธิเจ, ผงปลมั่ง, ผงตรีนิสิงเห, ผงมหาราช และผงพุทธคุณ
๒. เกสรร้อยแปด และดอกไม้ต่างๆ ที่ญาติโยมนำมาถวายพระ
๓. ดินเจ็ดโป่งเจ็ดท่า ดินอาถรรพ์ ฯลฯ (ได้มาจากการออกธุดงค์ไปยังสถานที่ต่างๆ)
๔. ไคลเสมา ไคลโบสถ์ ไคลพระเจดีย์
๕. วานมงคลชนิดต่างๆ
๗. เศษพระเครื่องเก่าแก่ เศษวัตถุมงคล รวมไปถึงเศษอิฐกำแพงวัดที่แตกหักชำรุด
๘. เม็ดแร่บางชนิด เช่น แร่ดอกมะขาม, แร่เหล็กไหล ฯลฯ
๙. อัญมณีบางชนิด เช่น แก้วโป่งขาม, แก้วสะเก็ดดาวตก ฯลฯ
๑๐. ผงพระสิวลี รวมไปถึง เม็ดพระอรหันตธาตุ
๑๑. ผงตะไบทอง – เงิน
๑๒. ผงขี้เถ้าใบลาน และผงขี้เถ้าจากกำยานธูป

ราศีกันย์ ๒๐
ราศีกุมภ์ ๑๕, ๑๖, ๒๐
ราศีโค ๑๗
ราศีธนู ๑๔
ราศีพฤษภ ๑๔, ๑๕, ๑๖, ๑๗
ราศีพิจิก ๑๕, ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๒๐
ราศีมีน ๑๕, ๑๖, ๑๘
ราศีเมถุน ๑๕, ๑๘
ราศีเมษ ๑๔, ๑๕, ๑๖, ๑๘, ๒๐
ราศีสิงห์ ๑๕, ๑๖, ๑๘, ๒๑
แร่ดอกมะขาม ๒๖
แร่เหล็กไหล ๒๖
โรมานติก ๓๘
รอยอล ๓๘

ล

ลัมล้าง ๖๐
ลำดับหมายเลข ๖๒
เล็ง ๑๖, ๑๗, ๒๐

ว

วรรณะ ๓๗
วรรณะของพระสมเด็จพระวัดระฆังฯ ๓๘
วลี ๖๐
วันเดอร์ฟูล ๓๘
ว่านมงคล ๒๖, ๓๗
วิเคราะห์ดวงพระชะตา ๑๕
วิเคราะห์พระสมเด็จฯ ๒๒
วิจารณ์ดวงชาตา ๒๐๐ ดวง ๑๔
เวลาพระปิ่นทาบ ๑๔, ๑๕

ศ

เศษผ้าจีวร ๒๗
เศษพระเครื่องเก่าแก่ ๒๖
เศษวัตถุมงคล ๒๖
เศษอิฐกำแพงวัด ๒๖

ส

สเปเชียล ๓๘
สมณะ ๒๐, ๒๑

สมเด็จพระพุฒาจารย์ ๒๐
สันดาน ๒๑
สันโดศ ๑๘
สันโดษ ๑๘
สุนทรภู่ ๑๗
สุนทรียภาพ ๑๗
เสด็จสวรรคต ๒๑
เส้นกรอบของแม่พิมพ์ ๖๒
เส้นบังคับพิมพ์ ๒๓, ๒๔, ๒๕
เส้นบังคับพิมพ์ ๑ ชั้น ๒๔
เส้นบังคับพิมพ์ ๒ ชั้น ๒๔, ๒๕
เส้นพระเกศา ๒๗

อ

องค์เกณฑ์ ๑๖, ๒๐
อนุเกษตร ๑๕, ๑๘
อนุรักษ ๒๒
อัญมณีบางชนิด ๒๖
อายุ ๒๒
อารมณ์ศิลปิน ๑๗, ๑๘
อินทราต ๒๗๙
อินทรีวัดฤ ๓๗
อุตสาหะ ๑๙

